



Allerzielen, 2 november. En na de dood: wat dan?

In de tijd van Jezus was het geloof in de opstanding van de doden nogal nieuw. Niet iedereen was overtuigd dat er leven na de dood was. En er werd tijdens zijn leven daar nog steeds over gedebatteerd. Er was een geschil tussen de farizeeën, die geloofden in een hiernamaals en de sadduceeën, die koppig weigerden daarin te geloven. Die laatsten willen Jezus laten zien hoe absurd het is te geloven in die opwekking van de doden door het verhaal te vertellen over een vrouw die tijdens haar leven liefst maar zeven echtgenoten had. En zo willen ze dat geloof in een voortbestaan belachelijk maken. Want ze vragen aan Jezus met wie deze vrouw na haar dood dan wel een koppel zou vormen. In hun ogen is het nonsens om te geloven in de mogelijkheid van een opstanding. Hun redenering is immers gebaseerd op een logica van een simpele voortzetting tussen het aardse leven en dat van een mogelijk leven na de dood.

De vraag naar een mogelijk leven na de dood leeft nu en altijd. Sommigen stellen zich het paradijs voor als een andere wereld dan die van de aarde, maar gemaakt voor eindeloos genot en geluk. Dat zal je volgens hen des te meer verdienen als je veel hebt geleden, als je hebt gekozen om te sterven om de vijanden van God te doden, om zo verzekerd te zijn van eeuwig geluk. (Zoals die Patriarch van Rusland het onlangs nog zei: “Die sterven voor Rusland, aan hen worden al hun zonden vergeven: ...”) Dat beeld leeft trouwens nog altijd en zet mensen zelfs aan tot terreurdaden.

De visie van Jezus op het leven na de dood heeft als basis het geloof in Gods trouwe liefde, en is niet gebaseerd op wetenschap of verstand. Het is niet gebaseerd op een wetenschappelijk bewijs (bewijs dat trouwens om de haverklap verandert). God blijft de mens beminnen. Het gaat om liefde. Jezus beschrijft de wereld van God niet als een verlengstuk van onze aardse wereld, maar als een heel andere wereld die ontsnapt aan de verbeelding en verstandelijke verklaringen. We kunnen alleen over de levenden spreken met aardse, menselijke woorden en beelden, maar deze woorden en beelden zijn helemaal niet geschikt om te spreken over de wereld van God waar afgestorvenen verder leven. Omdat het buiten al onze voorstellingen en al onze aardse beelden ligt.

Net zoals Jezus zal Paulus het beeld van zaaien gebruiken om over de opstanding te spreken. Het zaad dat wordt gezaaid en dat in de grond valt, sterft en ondergaat een totale verandering die lijkt op een nieuw leven. Gelijkt de bloem soms op het zaadje waaruit ze voortkwam? Helemaal niet!

Ook het beeld van de geboorte geeft ons een aanwijzing van wat de opstanding van de doden zou kunnen zijn. In de moederschoot kan het kind zich niet voorstellen hoe zijn leven eruit zou zien als het wordt geboren. Zijn geboorte ervaart het als een groot verlies, als een sterven. Toch is het voor de boreling de

overgang naar een ander en nieuw leven. Zo kunnen we van de dood spreken als een nieuwe geboorte.

Paulus schrijft: “Nu kijken we nog in een wazige spiegel, maar straks staan we oog in oog. Nu is mijn kennis nog beperkt, maar straks zal ik volledig kennen, zoals ik zelf gekend ben”.

Maar mijn lievelingsvers van Paulus hierover is:

“Geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, en het is in geen mensenhart opgekomen, wat God bereid heeft voor degenen die Hem liefhebben.” (1 Corintiërs 2:9)

Met genegen groeten, Paul Renders ofm , aalmoezenier te Antwerpen.